

til de Erfaringer har nedfældet sig, og saa indtager vi vort Standpunkt. Jeg forlanger heller ikke, at den højtærede Minister skal stoppe Loven. Jeg fandt blot, at det var for let, Ministeren tog paa disse Erfaringer, som i øvrigt ogsaa gøres fra Indlandet. Hvis Ministeren finder, at vore Banker staar med nogen Glorie om Hovedet paa Grund af deres Stilling under disse Kriseforhold, har jeg en anden Anskuelse. Nu har Ministeren i nogen Grad modificeret sin Stilling dertil, og det skal jeg lade mig nøje med. Jeg har blot villet pointere, at der er al Grund til under disse Forhold at afvente de dybtgaaende Erfaringer, som nu kan gøres med Hensyn til Bank- og Sparekassévæsenet.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starecke: Jeg maa beundre den Behændighed, hvormed den højtærede Minister kom bort fra det, det drejer sig om. Det drejer sig om, at vi her skal lovgive for to Institutter, om hvilke vi søger at slaa fast, at de er væsensforskellige og derfor hver maa have sin Lovgivning, og saa gaar hele Ministerens Argumentation ud paa at udviske Forskellen. Og naar den højtærede Minister siger, at det kun drejer sig om Stempelbegunstigelsen, maa jeg sige, at det ikke er rigtigt. Den er kun et af de mange smaa Symptomer, som det drejer sig om. Den er i Virkeligheden et Led i Bestræbelsen for at udviske Forskellen mellem en Sparekassebog og en Bankbog. Det er i Virkeligheden det, der ligger bagved. Hvis man paa anden Maade kan understrege denne Forskel, er det en anden Ting. Jeg har ikke noget imod, at alle Bankerne faar Stempelbegunstigelse. Det, jeg har anket over, er, at de to Arter af Pengeanbringelser stilles lige, saa at Publikum ikke kan fastholde Forskellen imellem dem, og hvis man saa, som den ærede Minister her, vil gennemføre en Lovgivning, der i alle reelle Henseender i Publikums Øjne stiller de to Bøger lige, medens Bankerne har alle de Fordele, som de selvfølgelig faar ved at kunne udlane deres Penge til en højere Rente o. s. v., vil Strømmen af Pengene gaa til Bankerne. Det har allerede i de senere Aar vist sig, at Strømmen gaar den Vej, og naar jeg derfor peger paa, at i Løbet af kort Tid vil denne Lovgivning bevirke, at Sparekasserne nærmer sig deres døde-

lige Afgang, skal Fremtiden nok give mig Ret.

Handelsministeren (Hassing Jørgensen): Heller ikke jeg vil nægte min Beundring for det ærede Medlems Behændighed, som jeg synes er ganske paafaldende. Det ærede Medlem paastaar, at denne Lovgivning vil bevirke, at Sparekasserne i Løbet af faa Aar bliver slaaet ihjel. Naar det faktiske Forhold er, at denne Lovgivning ikke vil gøre nogen væsentlig Forskel i den nuværende Tilstand, forstaar jeg ikke, hvordan det ærede Medlem kommer til det Resultat, at denne Lovgivning skulde kunne bidrage til at slaa Sparekasserne ned. Det ærede Medlem henviser til en Udvikling der er foregaaet i de senere Aar, en Udvikling, som konstaterer, at medens Sparekasserne kun forøger deres Virksomhedsomraade i mindre Grad, forøger Bankerne deres i større Omfang. Grunden hertil har jeg omtalt. Det skyldes den Maade, hvorpaa hele det økonomiske Liv nu en Gang udvikler sig, med den store Forøgelse af Byerhvervsvirksomhed i Forbindelse med det Forhold, at en stor Del af Sparekassernes Opgaver løses af andre Veje, nemlig for Sparevirksomhedens Vedkommende ved Livsforsikringsselskaberne og for Udlaansvirksomhedernes Vedkommende ved Kreditforeningerne og Hypotekforeningerne. Dette er en naturlig Forklaring paa det Forhold, at Sparekasserne ikke har en Fremgang, der svarer til Bankernes. Men at ville paastaa, at denne Lovgivning, som i alt væsentligt stadfæster den øjeblikkelige Tilstand, skulde faa en ødelæggende Virkning paa Sparekasser, er en Behændighed, som jeg ikke vilde tillade mig.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Jeg vil kun gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), der fremdeles ser sig glad i det Standpunkt, han har indtaget overfor de smaa og de store Sparere. Det ærede Medlem overser, at det ikke er en Bestemmelse i Loven, der gør, at en lille Sparer ikke kan tage den samme Rente som den store, det ligger i, at han ikke har saa store Midler at virke med, og i, at han — det er ikke mine Ord, men det ærede Medlems — heller ikke har den Forstaaelse af at benytte sine